

Ved § 25 foreslaas det at give Overkrigsretten samme Myndighed, som tilkommer de almindelige Overdomstole med Hensyn til de indankede Sager, saa at de altsaa bl. a. kunne forandre de indankede Domme lige saa vel i skærpene som i formildende Retning. For Tiden blive Domme i de vigtigere Retssager forelagte Kongen til Stadfæstelse eller Formildelse. Formildelsen kan ske enten af Retsgrunde eller Benaadningsgrunde. Men Kongen skærper aldrig en Krigsretsdom, selv om den anses for urigtig. Naar en Sag ikke har været tilbørlig oplyst, eller der er handlet imod Retsbestemmelser, kan Generalauditøren vel ophæve den afsagte Dom og foranledige, at der bliver afsagt en ny Dom, men han kan ikke frembringe noget vist Resultat, altsaa navnlig heller ikke nogen Skærpelse. Disse Regler kunne være ganske stemmende med Forholdene, naar Generalauditøren fungerer som Kassations- og Revisionsinstans for Krigsrettsdomme. Men naar der anordnes en Overkrigsret, synes det at være en Selvfølge, at denne maa være stillet overfor de underordnede militære Retters Domme paa samme Maade som de borgerlige overordnede Retter overfor de dem underordnede Retters Afgørelser.

Naar Overkrigsrettens Myndighed bestemmes paa samme Maade, skønnes der ikke at være Anledning til yderligere Forskrifter om Proceduren ved Overkrigsretten end dem, der indeholdes i Forslagets følgende Paragraffer.

Det er en Selvfølge, at naar en Overkrigsret anordnes, bør, som udtalt i § 34, de hidtil gældende Bestemmelser om Remission af Krigsretssager i visse Tilfælde bortfalde. Dette gælder ikke blot den Remission af de betydeligere Straffesager, der hidtil har fundet Sted for at erhverve kongelig Resolution paa Dommene, men ogsaa den Remission, der i særdeles stort Omfang har fundet Sted af Søetatens kombinerede Rets Domme til Indhentelse af Marineministeriets Resolution i Medfør af Krigsartikelsbrevet for Landtjenesten § 773 og Admiralitets- og Kommissariatskollegiets Skrivelse af 25. April 1836.

I Sager, der ikke skulle forelægges Kongen, udøve de militære Jurisdiktionschefer og Marineministeren for Tiden Benaadningsret, jfr. Forklaring af 19. Juni 1703 § 8, Søkrigsartikelsbrevene af 1752 § 970 og af 1756 § 773, kgl. Resolution 3. Marts 1854. Denne Benaadningsret foreslaas ved § 34 afskaffet, saa at Formildelse eller Eftergivelse af Straf idømt ved Krigsretsdom herefter kun kan finde Sted ved kongelig Resolution. Derved sker ingen Forandring i den de paagældende Myndigheder tilkommende Beføjelse til, naar det viser sig, at den Domfældte ikke uden Fare for sit Helbred kan udholde en idømt Fængselsstraf, at tage Beslutning om, til hvilken anden Art og Grad af Fængsel den idømte Straf skal forandres, eller om at udsætte Straffens Fuldbgyrdelse enten af denne Grund eller fordi Tjenestens Tarv kræver det.

Søetatens civile Betjente (jfr. Forordningen af 24. Maj 1793 § 2) hørte ifølge Anordningen af 19. December 1748 under Underadmiralitetsretten, hvis Domme kunde appelleres til Overadmiralitetsretten. Da Underadmiralitetsretten ophævedes som Følge af Forordningen af 15. Juni 1771, kom de under borgerlig Ret, men da denne Ordning viste sig uheldig, blev det ved Forordning af 24. Maj 1793 bestemt, at de herefter skulde tiltales og dømmes ved den kombinerede Ret i Sager, som vedkomme eller rejse sig af deres Embedsførelse, og at den kombinerede Rets Domme, for saa vidt disse Betjentes Sager angaar, kunde indankes for Overadmiralitetsretten som sidste Instans. Naar nu en Overkrigsret oprettes, er der ingen Grund til at bibeholde Indankningen af de nævnte Sager til Overadmiralitetsretten; der bør formentlig gælde de samme Regler om Appel af disse Sager til Overkrigsretten som af andre Sager paadømte ved den kombinerede Ret, hvormed derfor stilles Forslag i § 36.

Paa Sagers Behandling ved Standret kunne Bestemmelserne i denne Lov efter disse Sagers Beskaffenhed ikke finde Anvendelse, hvilket udtales i § 37 for at afskære enhver Tvivl.